నవ్వు యిచ్చిన నాన్న

నశీం నవ్వింది. నీరసంగా, నిరాశగా, అసహజంగా ఆనందంలేని నవ్వు. ఆకాశంలోకి చూసి, కళ్లు మూసుకొని, అల్లాని తలుచుకొని, మళ్ళీ కళ్లు విప్పేసరికి చుట్టూవున్న జనం ఆశతో, ఆనందంతో ఆమెని చూసేరు.

"దేఖో బాబా....ఇతనీ ఛోటీ బచ్చీ..." బాబా తర్వాత మాటలు తాత డోలు శబ్దంలో వినిపించలేదు.

అసలు నశీం సహజంగా - బలంగా - ఆనందంగా - మంచుకొండలమీద వెన్నెల జల్లులా నవ్వగలదు. ఆమె యెప్పుడూ అలాగే నవ్వుతుంది. అలా నవ్వడానికే ఆమె పుట్టినట్టు వుంటుంది. నవ్వి నవ్వి ఇక నవ్వలేక బొమ్మలా విరిగిపోతుందేమో ననిపించేవరకు నవ్వగలదు.

తను చేసే ఫీట్సుకి జనం ఆనందంతో, ఉత్సాహంతో ఈలలు వేసినప్పుడు ఆమె దిగమింగిన నవ్వు కళ్ళను బద్దలు చేసుకొని బైటపడుతుంది.

"పాముల దాదా" జానెడు నాగుపాముని పట్టుకు వచ్చిన నాడూ - తన కోడి పొదిగిన దూదిపిల్లల్ని చేతుల్లోకి తీసుకున్నప్పుడూ - తనవేపు యెవరేనా ధర్మాత్ముడు పది పైసలు విసిరిననాడూ - పువ్వులు విడినప్పుడు - మబ్బులు

పోయినప్పుడు - ఆమె మితిలేని ఆనందంతో పిచ్చి గంతులు వేస్తుంది.

ఆమెకు కొంతమంది మనుషులూ, కొన్ని పరిస్థితులూ గుర్తువచ్చినప్పుడు ఆకాశంలోకి యెగిరి పోవా లనిపిస్తుంది. ఆర్నెల్ల కిందటో - మూడేళ్ళ కిందటో - ఏదో పల్లెలో తోటలో ఆమె పరివారం ప్రోగ్రాం యిచ్చేరు. చిక్కటి చెట్లతో సముద్రం అంత తోట యెంతో చక్కగా వుంది.

దానినీడ ఆకుపచ్చ చీకటిలావుంది. దానిమధ్య మూడంతస్తుల మేడ - ఆకాశంలోంచి చూస్తే పచ్చసరస్సు మధ్య దేవాలయంలో వుంది. ప్రోగ్రాం ఆ యింటిముందే జరిగింది. ఎవరో మొగాళ్ళూ, పిల్లలూ ఇంటిముందు కుర్చీలు వేసుకొని ప్రోగ్రాం చూసేరు. కాని నళీంను ఆకర్షించిన మనిషి మేడ లేసుజాలు దగ్గరనుంచి చూస్తున్న ఆడవాళ్ళలో మధ్య కూర్చున్న పెద్ద ఆవిడ ప్రోగ్రాం అయిపోయేక ఆవిడ నళీంను లోపలికి పిలిపించింది.

సింహాసనం అంత కుర్చీలో నిండుగా ముసలిరాణిలా వుంది ఆమె.

ఆమె కట్టుకున్న పట్టుచీర ఆమె చర్మం అంత మృదువుగా లేదు.

నెరసిన ఆమెజుత్తు వెండిజరీలా మెరుస్తోంది.

ఆమె నుదుట కుంకుమబొట్టు నూరేళ్ళు మొగ్గగా వుండి విడిన కెంపుల పువ్వులా వుంది.

ఆమె నడుముని చుట్టుకున్న వడ్డాణం బంగారం

పాములా వున్నా పాములకూ్కడా ఆశ్రయం యిచ్చే మంచి మనిషిలా వుంది.

ఆమె వజ్రాలదుద్దులు కాంతులు కత్తుల్ని విసురుతున్నాయి.

ఆవిడ ముఖ్‌మల్ మనిషిలా అతి దర్జాగానూ, మంచి మనిషిలా అతిశాంతంగానూ వుంది.

"దీపంలా వున్నావ్. నీకిదేం ఖర్మ!" అనో, యింకేవో అనో ఆమె నశీంని దగ్గరకు పిలిచింది. దేముడు దగ్గరకు వెళ్ళడానికి భయపడినట్టు నశీం భయపడింది. "ఉండు" అంటూ ఆమె లోపలికి వెళ్ళి పట్టుపరికిణీ, కొత్త కరెన్సీ నోటూ నశీం చేతిలో పెట్టింది.

ప్రోగ్రాంలో ఆవిడిచ్చిన పరికిణీ అమ్మ కట్టుకో నివ్వదు. యెప్పుడూ సల్వార్ కమీజు కట్టుకోమంటుంది. ఆ పరికిణి యెంత బావుంటుందో అమ్మ కేం తెలుసు.

నశీంకి తరచు గుర్తుకొచ్చేది-మరో దొరల కుటుంబం.

అప్పుడెప్పుడో ఏదో సాయంత్రం ఏదో వూళ్లో సముద్రపు ఒడ్డున ప్రోగ్రాం జరుగుతోంది. మొదట్లో రోజూ చూసే జనమే చూస్తున్నారు. ఇంతలో ఎక్కడినుంచో వచ్చేరు ఒక దొర, దొరసాని, ఇద్దరు పిల్లలూ.

దొర టెరిలిన్ సూటులో టెరిలిన్ పాములా ఉన్నాడు.

ముట్టుకుంటే మాసిపోయే టట్టుంది దొరసాని.

పట్టుకుంటే కందిపోయేట్టున్నారు పిల్లలు.

ప్రోగ్రాం అయిపోయేక వాళ్ళు నశీంని పిలిచేరు.

దొరసాని ఆమె బుగ్గలు నిమిరింది. దొర ఆమెని భుజాల మీద ఎక్కించుకున్నాడు. ఆ తర్వాత వాళ్ళు నశీంతో ఎన్నో ఫోటోలు తీయించుకున్నారు. నశీంకు అయిదు రూపాయలదో పది రూపాయలదో నోటు యిచ్చి పంపే సేరు.

కాని ఒక్క ఫోటో కూడ యివ్వలేదు.

నోటుపెట్టి ఊళ్లో ఫోటో తీయించుకుంటానంది నశీం. సరేనంది అమ్మ. కాని ఫోటో వద్దని బాబా నోటు తీసుకున్నాడు. బాబాని కసిరింది అమ్మ. అమ్మని కొట్టేడు బాబా.

అమ్మ ఏడ్చింది.

నశీం ఫోటో ఒద్దని ఏడ్చింది.

దొరవాళ్ళు ఇప్పు డెక్కడ వున్నారో! వాళ్ళ ఊరు చందమామంత దూరంట. వాళ్ళ జ్ఞాపక మొచ్చినప్పుడల్లా నశీంకి కడుపు నిండిపోతుంది.

నశీంకు జ్ఞాపక మొచ్చేవి అన్నీ మంచి జ్ఞాపకాలే కావు. కొన్ని కొన్ని సంఘటనలు గుర్తుకొస్తే, విషవృక్షపు ఊడల్లో చిక్కుకొని పోయినట్టు, పీడకలలు నిజమైపోయినట్టు ఆమె వణికిపోతుంది.

అప్పు డెప్పు డెప్పుడో వర్షం విషపు ధారలా నల్లగా పడుతోంది. చీకటి గుడిసెలో అమ్మ అంటించిన పొయ్యి మంటలు నిప్పు పాముల్లా లేస్తున్నాయి. మూలను తాగి పడుకున్న 'బాబా' ముసిలిమూటలా వున్నాడు. అప్పుడు నశీం బాగా చిన్న పిల్ల.

బయట ఆకాశం బద్దలౌతోందో, భూమి బద్దలౌతోందో తెలీనంత పిడుగులచప్పుడు. గుడిసెను ఎగరగొట్టే పెనుగాలి.

ఇంటి పంచని ముసిలికుక్క చలికి ముడిచేసుకు పోతోంది. ఊళ్లో ఎలక్ట్రిసిటీ పోవడంవల్లా ఊరంతా చీకటి సముద్రంలో మునిగిపోయింది.

బయట చీకటి గుహల రాతి చీకటిలా గుడిసెని చుట్టుకుంది.

భయంతో కళ్ళు మూసుకునే లోగా నశీంకు కని పించిందల్లా- కదుల్తున్న కాకీ బట్టలు- తోలు బెల్టుల బకిల్స్ మెరుపులు. నశీం కళ్ళు విప్పేసరికి పోలీసులు లేరు. బాబా కూడ లేడు. అతను తిరిగి వచ్చేసరికి పోల్చుకోలేనంత మారిపోయేడు. తన చిన్ననాటి జబ్బు ఫోటోలా వున్నాడు అతను.

అప్పట్నించి నశీంకు పోలీసు లంటే భయం. వాళ్ళని తల్చుకుంటే కడుపులో ఏదో తెగిపోయినట్టుంటుంది.

అలాగే మరో చీకటి రాత్రి ...

నశీం అప్పటికి యింకా చాలా చిన్నపిల్ల. మంచం మీద కదలలేని అమ్మ మూలగలేక పోతోంది. ఎవరో ఆడ వాళ్ళు దేవుళ్ళకి దణ్ణాలు పెడుతున్నారు. అంతవరకూ మంచం దండేన్ని గట్టిగా పట్టుకున్న అమ్మ చెయ్యి పట్టుతప్పి చచ్చిపోయినట్టు వేలాడుతోంది.

తరవాత రిక్షాలో ఎవరో తల్లి ఒడిలో తెలివితప్పిన అమ్మ - తనని ఎత్తుకొని పరిగెడుతున్న నాన్న చీకట్లో, మని

షిలా కాకుండా ఏదో భారీ జంతువులా ఉండడం. ఆస్పత్రిలో నర్సుల యూనిఫారాల కాగితాల చప్పుళ్ళు - మొహాలు కప్పుకున్న డాక్టర్ల భయంకరమైన ముసుగులు - మోకాళ్ళ మీద తల పెట్టుకున్న బాబా వినిపించని ఏడుపు - ఎవరో వచ్చి అమ్మ కడుపు కోసేస్తారుట అన్నారు.

నశీం బాబాని చుట్టుకొనిపోయి భయంతో వణికిపోయింది. మళ్లా ఆమెకు తెలివి వచ్చేసరికి తమ్ముడు పుట్టేడన్నారు. ఆతర్వాతే అమ్మ ఆటకు పనికిరాకుండా పోయింది. అప్పట్నుంచీ నశీంకు డాక్టర్లంటే పిచ్చి భయం.

నశీం ఎప్పుడూ మర్చిపోలేని సంఘటన. ఆ వేళ తమ్ముడు నజీర్‌కి 'విద్య' నేర్పాలన్నాడు బాబా. "చిన్న పిల్లడు. యిప్పుడప్పుడే ఒద్దు" అంది అమ్మ. విద్య చిన్నప్పుడే నేర్పాలి అన్నాడు బాబా. "యింకా మూడేళ్ళయినా వెళ్ళలేదు. నే నొప్పుకోను" అని అమ్మ నజీరుని కడుపులో దాచుకుంది. పిల్లడ్ని వదల మన్నాడు బాబా. వదల్లేదు అమ్మ. అమ్మని బాబా బాదేడు. నజీరుని బలవంతంగా లాక్కొని విద్య నేర్పటం మొదలు పెట్టేడు. భయంతో వణికిపోతున్న నజీరుకి కాళ్ళూ చేతులూ లొంగడం లేదు. మొదటి పాఠాల్లోనే అతని కాలు విరిగిపోయింది. అప్పుడు బాబానే ఏవో కట్లు కట్టేడు. కాని, అప్పట్నుంచి నజీరు కాలు - విరిగిన కర్రలాగే ఉండిపోయింది.

ఇప్పుడు ఏ టన్నిటికంటే బాధ పెడుతున్న సంఘటన నిన్న రాత్రిది.

నిన్నరాత్రి .... గుడిసెముందు గబ్బిలాల చెట్టుకింద

ఈతచాపమీద నశీం నిద్రపోయింది. నిద్రపోయిన నశీంకి అమ్మ ఏడుపుతో తెలివి వచ్చింది. అమ్మ పక్కనే 'బాబా' "ఏం పర్వాలేదు" అంటూ అమ్మతో ఏదో చెప్తున్నాడు. పిల్ల ముందుకు రావాలంటే యిదేమార్గం అంటున్నాడు. అతని పక్కనే ఎవరో పువ్వుల లుంగీలవాళ్ళూ, గళ్ళ చొక్కాలవాళ్లూ నలుగురున్నారు. వాళ్ళ మాటలు వింటే నశీంకి అర్థమైన విషయం తనని సర్కస్ కంపెనీకి యిచ్చేస్తాడట బాబా. రేపు తన ఆట చూడ్డానికి వస్తారట, పువ్వుల లుంగీలవాళ్ళు. భయంతో కదలలేని నశీంకు భయంవల్లే నిద్ర పట్టేసింది.

ఈవేళ పొద్దునే లేచినప్పుడు రాత్రి జరిగిన విషయం కలేమోనని ఆశపడింది నశీం.

అది కల కాదనడానికే అన్నట్టు గుంపు చివర గళ్ళ లాల్చీలవాళ్ళు కనిపించేరు. గెడ ఎక్కిన దొమ్మరి నశీంకు. పన్నెండు అడుగుల గెడ బాబా భుజంమీద నిలబడింది. గెడ చివర గిరగిరా మొగ్గలు వేస్తున్న నశీంకు ప్రపంచం అంతా తిరుగుతూ కనిపించింది.

మొగ్గలేసే బొమ్మలా యాంత్రికంగా విద్య చేస్తున్న ఆమెకు "దేఖో బాబా యితనీ ఛోటీ బచ్చీ" అన్న బాబా అరుపులు, వాయిస్తున్న డోలూ వినిపించటంలేదు.

ఆమె అకస్మాత్తుగా అమ్మ చల్లని కడుపు - నాన్న

పెచ్చని సీడా వదిలి ఈ సర్కస్ కంపెనీలోకి ఎలా వెళ్ళి పోవడం ?

అప్పుడామెకు కనిపించినవి - బంగారు పాములా కెంపుకళ్ళ ఎర్రదనం - కరెన్సీనోట్ల పచ్చదనం పోలీసుబెల్టుల బకిల్సు మెరుపులూ - కోసిన కడుపులో కిరికిరతిరిగే రక్తపు పేగులు.

పిచ్చిగా ఆట ఆడింది నళీం.

ఆట అయ్యేసరికి ఆమె కళ్ళలో నీళ్లు తిరిగేయి. ఆట ఆఖరున ఆమె గెడ చివరనుంచి బాబా చేతుల్లోకి గెంతాలి. అలా కొన్ని వేలసార్లు గెంతింది.

కాని యిప్పుడు నీళ్లు నిండిన కళ్ళకి చేతులు చాపిన యిద్దరు నాన్నలు కనిపించేరు.

'పకడో' అని అరిచి గెంతేసింది, ఎనిమిదేళ్ళ నళీం.

కింద ఇద్దరు నాన్నల్లో - ఒకడు దేవుడిచ్చిననాన్న రెండోవాడు మీరూ నేనూ యిచ్చిన నాన్న.

ఆమె ఏ తండ్రి చేతుల్లో పడుతుంది !

—: o :—